ΑΠΌ ΤΗ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ ΤΟΥ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ ΤΩΝ *NEW YORK TIMES*, *ΤΟ ΞΟΡΚΙ*

ERIN STERLING

Η ΜΑΓΙΣΣΑ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ

ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ

Στην Τέσα και στη Χόλι

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Παραμονή Χριστουγέννων, πέρυσι
Παμπ Κουίνς Χεντ, Λονδίνο

Τα ξωτικά ήταν μεγάλα καθάρματα.

Όχι εκείνο που χαμογελούσε στον Μπόουεν κάπως παρανοϊκά εκείνη τη στιγμή, ένας τοσοδούλης τυπάκος σχεδιασμένος με κόκκινη και άσπρη κιμωλία στον μαύρο πίνακα κοντά στην είσοδο της παμπ, δίπλα στις σπεσιαλιτέ της ημέρας: λαζάνια με κρέας ελαφιού και κάτι που ονομαζόταν ΕΓΚΝΟΓΚ ΤΟΥ ΓΙΟΥΛ!

Αυτό το ξωτικό με το παιχνιδιάρικο σκουφί και τα γουρλωτά μάτια φαινόταν σαν να έπρεπε να κόψει τους πολλούς καφέδες, όμως ο Μπόουεν εκείνο το βράδυ ήταν τσατισμένος με τα *αληθινά* ξωτικά. Τα σιχαμένα με τον μακρύ, λευκό χιτώνα, τα μυστηριώδη σπίτια στα βουνά κάπου στις ερημιές της Σκανδιναβίας και τη μάλλον ακατάληπτη γλώσσα τους, που επί σχεδόν *μια ολόκληρη, καταραμένη εβδομάδα* ο Μπόουεν προσπαθούσε να διαβάσει, αλλά μετά συνειδητοποίησε ότι το κείμενο που μελετούσε για ώρες ολόκληρες στη Βρετανική Βιβλιοθήκη ήταν τελικά μια συνταγή για ένα αναθεματισ*μένο υδρόμελο*, κάτι που δεν φαι-

νόταν να απαιτεί παραπάνω από εκατό σελίδες κειμένου, *κι όμως.*

Ευτυχώς που αυτά τα καθάρματα εξαφανίστηκαν πεντακόσια χρόνια πριν, σκέφτηκε μοχθηρά καθώς έπινε την μπίρα του και κοιτούσε τους περαστικούς να προχωρούν βιαστικά στους βρεγμένους δρόμους, με τα χριστουγεννιάτικα φωτάκια να λαμπυρίζουν ψηλά και τα αυτοκίνητα να εκτοξεύουν πίδακες παγωμένου νερού.

Από τα ηχεία της παμπ, κάποιος τραγουδούσε μελωδικά για κάστανα και υπαίθριες φωτιές, όταν άνοιξε απότομα η εξώπορτα και μπήκε μια παρέα ανθρώπων που είχαν βγει για τα χριστουγεννιάτικα ψώνια τους. Γελούσαν και μιλούσαν ταυτόχρονα και ο Μπόουεν ένιωσε τους ώμους του να σφίγγονται και να ανεβαίνουν προς τα αυτιά του.

Είχε περάσει μια εβδομάδα στην πόλη, εξίμισι μέρες παραπάνω απ' όσο άντεχε, αλλά είχε άλλη μια μικρή δουλειά να κάνει στο Λονδίνο εκείνο το βράδυ προτού επιστρέψει στο σπίτι του –στην καλύβα του, για την ακρίβεια– στα βουνά της Ουαλίας. Στο τρομερό κρύο, στο σκοτάδι και στη μοναξιά, ο Μπόουεν θα ένιωθε πολύ, πολύ πιο άνετα.

Φυσικά, τώρα που αυτή η ιστορία με τα ξωτικά είχε αποδειχτεί μεγάλο χάσιμο χρόνου, έπρεπε να ξαναφτιάξει το ξόρκι του Ντέκλαν από την αρχή, όμως δεν τον πείραζε. Εξάλλου ένιωθε πάντα πολύ καλύτερα όταν δούλευε.

Με το που σκέφτηκε τη δουλειά, ο Μπόουεν έριξε μια ματιά στο κινητό του: ήταν 4:58 μ.μ.

Υποτίθεται ότι αυτός που περίμενε θα ερχόταν στις πέντε, αλλά ποτέ δεν μπορούσες να είσαι σίγουρος με αυτούς τους τύπους. Ο Μπόουεν είχε συνεργαστεί με αρκετούς «Αγοραστές» κατά καιρούς – που δεν ήταν μάγοι, αλλά εμπορεύονταν μαγικά αντικείμενα. Ήταν μια σκιώδης δουλειά, αναγκα-

στικά μυστική και πολλοί από αυτούς δεν αφιέρωναν χρόνο για να μάθουν τι ακριβώς έκανε το αντικείμενο που πουλούσαν. Ο Μπόουεν κάποτε είχε αγοράσει ένα κρυστάλλινο κύπελλο από κάποιον Αγοραστή. Είχε κατασκευαστεί περίπου τον δέκατο τρίτο αιώνα και είχε τη δύναμη να δηλητηριάζει οποιοδήποτε ποτό σε ακτίνα δεκαπέντε μέτρων.

Εκείνος ο βλάκας το είχε βάλει στο ίδιο ντουλάπι με τα φλιτζάνια του καφέ.

Και έτσι, όχι, ο Μπόουεν δεν είχε την καλύτερη άποψη για όσους δεν ήταν μάγοι και ασχολούνταν με αντικείμενα που δεν κατανοούσαν, ωστόσο δεν μπορούσε να αρνηθεί ότι ο ρόλος τους ήταν χρήσιμος. Σε αντίθεση με τους μάγους, δεν έμπαιναν στον πειρασμό να κρατήσουν τα πράγματα που έφταναν στα χέρια τους Και επιπλέον δεν είχαν προϊστορία, οι οικογένειές τους δεν ήταν μπλεγμένες σε έριδες αιώνων που μπορούσαν να οδηγήσουν σε προβλήματα.

Και ο άνθρωπος που θα συναντούσε εκείνο το βράδυ από την «Αγορές TLB, ΕΠΕ» ήταν *ιδιαίτερα καλός.* Χάρη στη δουλειά τους, τον τελευταίο χρόνο, ο Μπόουεν είχε αποκτήσει ένα βιβλίο μαγείας που δεν είχε δει κανείς από το 1832 και μετά, μια τράπουλα ταρό που άλλοτε ανήκε στον μάγο Τζον Ντι κι ένα άλμπουμ που θα μπορούσε να προκαλέσει επιδημία χοροµανίας.

Όλα αυτά γίνονταν γρήγορα, διακριτικά και, ναι, του κόστιζαν έναν *σκασμό λεφτά*, αλλά ο Μπόουεν πίστευε ότι άξιζαν τον κόπο.

Γι' αυτό και είχε ζητήσει να συναντηθεί με τον Τ από την TLB. Ευτυχώς, όπως αποδείχτηκε, βρίσκονταν και οι δύο στο Λονδίνο και εκείνη τη στιγμή, που οι δείκτες του ρολογιού έδειχναν πέντε, ο Μπόουεν έριξε μια ματιά προς την πόρτα.

Ένας άντρας διάβηκε το κατώφλι, λες και η σκέψη του Μπόουεν τον είχε καλέσει να εμφανιστεί. Το καμπανάκι στο επάνω μέρος της πόρτας ήχησε. Φορούσε ένα κομψό κοστούμι, η φαλάκρα του γυάλιζε κάτω από τα φώτα, καθώς τίναζε την ομπρέλα του στην είσοδο. Με τα καλογυαλισμένα παπούτσια και τα χωρίς σκελετό γυαλιά του, έμοιαζε με τραπεζίτη, που σήμαινε ότι ήταν σχεδόν σίγουρα Αγοραστής.

Όλοι είχαν την ίδια εμφάνιση.

Ο Μπόουεν σήκωσε το κεφάλι του, αλλά εκείνος απλώς του έριξε μια ματιά κι αμέσως μετά το πρόσωπό του φωτίστηκε από ένα πλατύ χαμόγελο, καθώς χαιρέτησε κάποιον στα δεξιά του Μπόουεν και προχώρησε βιαστικά προς ένα τραπέζι όπου κάθονταν άντρες με παρόμοιο ντύσιμο.

Ο Μπόουεν τον είδε συνοφρυωμένος να τον προσπερνάει και έπειτα άκουσε το καμπανάκι να ηχεί πάλι. Γύρισε ξανά προς την πόρτα και είδε μια μικροκαμωμένη μορφή, που φαινόταν σκεπασμένη από πάνω μέχρι κάτω με λευκή γούνα, να εισβάλλει στον χώρο. Μια ριπή χιονόνερου μαστίγωσε το πέτρινο δάπεδο και η πόρτα έκλεισε ξανά με δύναμη. Το υβρίδιο ανθρώπου-τσοπανόσκυλου τινάχτηκε ελαφρά και σήκωσε το χέρι για να ξετυλίξει ένα καρό κασκόλ από το κεφάλι του.

Απαλά, καστανά μαλλιά ξεχύθηκαν πάνω στη λευκή γούνα και μια γυναίκα σάρωσε τον χώρο με το βλέμμα της.

Τα μάτια της στάθηκαν πάνω του.

Και...

Σκατά.

Ο Μπόουεν ένιωσε σαν να τον χτύπησε πολιορκητικός κριός στο στήθος.

Ένα μεταλλικό κύπελλο στον κρόταφο.

Ένα... του ήταν αδύνατο να βρει άλλες παρομοιώσεις, γιατί εκείνη η οπτασία από ψεύτικη γούνα εκείνη τη στιγμή

τού χαμογελούσε και προχωρούσε προς το τραπέζι του, μα τον Άγιο Μπούτζι.

Καθώς εκείνη πλησίαζε, ο Μπόουεν είδε ότι τα μάτια της είχαν το ίδιο βαθύ καστανό χρώμα με τα μαλλιά της και ότι είχε λακκάκια στα μάγουλά της, και μάλιστα βαθιά. Ο Μπόουεν ξαφνικά χάρηκε που είχε αποφασίσει να αφήσει γενειάδα πολλά χρόνια πριν, γιατί ήταν σίγουρος ότι είχε κοκκινίσει.

Είχε *κοκκινίσει* – κάποιος να τον σκότωνε επιτόπου.

Οι μηροί του τσούγκρισαν το τραπέζι έτσι όπως σηκώθηκε απότομα μόλις εκείνη πλησίασε, αλλά η κοπέλα δεν φάνηκε να το προσέχει. Έτεινε το γαντοφορεμένο χέρι της προς το μέρος του κι εκείνος το έσφιξε χωρίς να σκεφτεί.

«Μπόουεν;» είπε εκείνη. Καλά, πώς ήξερε το όνομά του;

Είχε πεθάνει; Βρισκόταν σε μια ουράνια παμπ; Όχι, είχε κάνει έρευνες για τη μεταθανάτια ζωή σε διάφορους πολιτισμούς και δεν θυμόταν καμία περιγραφή που να περιλαμβάνει παμπ. Η κοπέλα είχε αμερικανική προφορά, πράγμα παράξενο για έναν άγγελο στον παράδεισο ενός Ουαλού, όμως σίγουρα όλα ήταν πιθανά και–

«Τάμσιν Μπλάι», συνέχισε εκείνη. «Πολύ χαίρομαι που επιτέλους βλέπω το πρόσωπο που κρύβεται πίσω από τα μέιλ!»

Και αμέσως μετά τα μάτια της σάρωσαν το πρόσωπό του και συνοφρυώθηκε λίγο.

«Δηλαδή τη *γενειάδα* πίσω από τα μέιλ», είπε και εκείνος ήξερε ότι κανονικά έπρεπε να γελάσει ή τουλάχιστον να δείξει ότι έπιανε το αστείο, ωστόσο ο εγκέφαλός του είχε κολλήσει ακόμη στις λέξεις *μέιλ* και *Τάμσιν* και...

Ώστε αυτή ήταν η Τ.

Αυτή ήταν η Αγοράστρια με την οποία συνεργαζόταν για τουλάχιστον έναν χρόνο τώρα.

Και της... κρατούσε το χέρι.

Της το έσφιξε βιαστικά, με μια κίνηση του κεφαλιού. Έκανε λίγο πίσω και της έδειξε το τραπέζι. «Μάλιστα. Ε... Κάθισε».

«Ευχαριστώ», του είπε εκείνη και τράβηξε την καρέκλα της για να καθίσει. Ενώ έπαιρνε τη θέση της στο τραπέζι, έφταση στα ρουθούνια του ένα μεθυστικό άρωμα εσπεριδοειδών.

Η παμπ ξαφνικά του φάνηκε υπερβολικά ζεστή, με υπερβολικά πολύ κόσμο, και ο Μπόουεν έπιασε τον εαυτό του να λέει: «Πάω να σου φέρω ένα ποτό». Έκανε μεταβολή και κατευθύνθηκε προς την μπάρα. Παραλίγο να πέσει πάνω σε έναν τύπο που φορούσε ένα φανταχτερό πουλόβερ με τον Ρούντολφ το Ταρανδάκι με την κόκκινη μύτη πάνω του και τραγουδούσε το «Rockin' Around the Christmas Tree».

Ίσως έφταιγε το πουλόβερ γι' αυτό που έγινε στη συνέχεια.

Το πουλόβερ και ο πανικός που ένιωσε όταν τον κοίταξε ο μπάρμαν περιμένοντας την παραγγελία του. Ο Μπόουεν συνειδητοποίησε ότι *ίσως* έπρεπε να την είχε ρωτήσει τι ήθελε να πιει, αντί να σηκωθεί και να πάει στην μπάρα σαν χαζός.

Θα μπορούσε να της πάρει μια μπίρα.

Ένα ποτήρι κρασί.

Ακόμα και ένα απλό, κλασικό τζιν τόνικ.

Αντί γι' αυτό, έδειξε ένα μικρό καβαλέτο στην μπάρα που έγραφε ΤΟ ΡΟΖΕ ΤΟΥ ΡΟΥΝΤΟΛΦ 7 ΛΙΡΕΣ και είπε: «Ένα τέτοιο».

Λίγα λεπτά αργότερα επέστρεψε στο τραπέζι και η Τάμσιν έστριψε ελαφρά στην καρέκλα της για να τον αντικρίσει με ένα χαμόγελο ήδη ζωγραφισμένο στο πρόσωπό της.

Το χαμόγελό της έσβησε όταν είδε αυτό που κρατούσε ο Μπόουεν.

«Ε... δεν έγραφαν ότι έχει και γκλίτερ», της είπε καθώς εκείνη έπαιρνε το ποτό με γουρλωμένα μάτια.

«Ούτε ότι έχει φωσφοριζέ στριφογυριστό καλαμάκι;»

«Ούτε αυτό».

«Ούτε ότι μοιάζει με αίμα;»

«Μπα. Ούτε για το... δέντρο έγραφαν κάτι».

Βγάζοντας το σχετικά μεγάλο κλαράκι δενδρολίβανου από το ποτό της, η Τάμσιν μύρισε διστακτικά το ποτήρι πριν πιει μια γουλιά.

Παρόλο που αυτό το πράγμα φαινόταν απαίσιο, μάλλον δεν είχε και πολύ χάλια γεύση, γιατί η Τάμσιν ήπιε άλλη μια γουλιά και ανασήκωσε τους ώμους. «Αν δεν πιεις ένα κιτς χριστουγεννιάτικο κοκτέιλ την παραμονή των Χριστουγέννων, πότε θα το πιεις;»

Ο Μπόουεν μόλις είχε καθίσει ξανά στη θέση του, αλλά κοιτούσε έξω συνοφρυωμένος. Ακόμη έριχνε χιονόνερο, όμως ο Μπόουεν είδε ότι το μικρό κατάστημα στη γωνία είχε ήδη κλείσει. Μια οικογένεια περνούσε μπροστά από την παμπ, ήταν όλοι ντυμένοι με διάφορα χριστουγεννιάτικα καρό μοτίβα. Ο πατέρας είχε ένα μπουκάλι κρασί παραμάσχαλα και γελούσε με κάτι που είχε πει η μητέρα.

Η Τάμσιν άφησε το ποτό της και έγειρε προς το μέρος του, σταυρώνοντας τα χέρια της στο τραπέζι. «Το ήξερες ότι είναι παραμονή Χριστουγέννων, έτσι;»

Ο Μπόουεν σίγουρα δεν το ήξερε, αλλά μετά τον Ρούντολφ τον Εφιάλτη σε μορφή ροζέ κρασιού έπρεπε να σώσει κάπως την αξιοπρέπειά του.

«Είμαι μάγος», της υπενθύμισε. «Γιορτάζουμε το Γιουλ, που ήταν πριν από λίγες μέρες».

Όχι ότι το είχε γιορτάσει. Ήταν υπερβολικά απασχολημένος με τα καθάρματα τα ξωτικά και το υδρόμελό τους. Τώρα που το σκεφτόταν, ο Μπόουεν δεν ήταν σίγουρος πότε ήταν η τελευταία φορά που είχε συμμετάσχει στους εορτασμούς του Γιουλ. Πριν από δέκα χρόνια ίσως; Πριν από όσα είχαν γίνει με τον Ντέκλαν. Πριν να αφιερώσει όλη του τη ζωή για να βρει μια λύση.

Και γι' αυτό είχε κανονίσει αυτή τη συνάντηση με την Τ.

Την *Τάμσιν.*

Που τώρα τον παρατηρούσε με τα λαμπερά της μάτια και το κάπως απορημένο χαμόγελό της, σαν να προσπαθούσε να τον ψυχολογήσει. Είχε βγάλει το παλτό και τα γάντια της όσο εκείνος έφερνε αυτό το φρικτό πράγμα που εκείνη τη στιγμή λαμπύριζε και αναβόσβηνε μπροστά της. Το σκούρο πράσινο ζιβάγκο που φορούσε αναδείκνυε τις χρυσαφένιες ανταύγειες των καστανών μαλλιών της.

Το όνομά της της πήγαινε, ήταν όμορφο και γλυκό, αλλά ξυπνούσε μια αδιόρατη ανάμνηση στο μυαλό του Μπόουεν. Μήπως είχε υπογράψει έτσι σε κάποιο μέιλ της; Σίγουρα όχι, γιατί ο Μπόουεν είχε αιφνιδιαστεί βλέποντας ότι δεν ήταν άντρας. Ίσως το είχε διαβάσει κάπου ή είχε ακούσει κάποιον άλλο μάγο να το αναφέρει.

«Πρέπει να πω», είπε η Τάμσιν ακουμπώντας το μάγουλό της στο ένα χέρι, «ότι ήταν μεγάλη έκπληξη που ήθελες να συνεργαστούμε και ακόμα μεγαλύτερη που ήθελες να πιούμε ένα ποτό μαζί».

«Γιατί;»

Εκείνη τον κοίταξε έκπληκτη. «Επειδή είσαι... ο Μπόουεν Πενχάλοου;»

Ο Μπόουεν κατένευσε μουγκρίζοντας, οπότε εκείνη φάνηκε να μπερδεύεται ακόμα περισσότερο.

«Και η οικογένειά σου με μισεί;»

Ο Μπόουεν έσμιξε τα φρύδια. «Τι;» Όπως όλες οι οικογένειες μάγων, έτσι και η οικογένεια Πενχάλοου είχε έχθρες και έριδες που κρατούσαν αιώνες, αλλά ο Μπόουεν δεν μπορούσε να θυμηθεί κάποιον με το επώνυμο «Μπλάι» να σχετίζεται με κάποια από αυτές. Εκτός κι αν...

«Μήπως σε μισεί ο πατέρας μου; Ο Σάιμον Πενχάλοου; Γιατί, ξέρεις, μισεί τους πάντες».

Και τους τρεις γιους του αυτή τη στιγμή, πρόσθεσε από μέσα του. Ο Μπόουεν είχε τουλάχιστον έναν χρόνο να μιλήσει στον Σάιμον, και το πιο θλιβερό ήταν ότι δεν στενοχωριόταν *καθόλου* γι' αυτό. Δεν θα του έκανε καμία εντύπωση αν ο πατέρας του είχε κάποια μαγική διένεξη με κάποιον Αγοραστή, ειδικά με κάποια τόσο ταλαντούχα όσο η Τάμσιν.

Αλλά εκείνη κούνησε αρνητικά το κεφάλι. «Ο Ρις με μισεί».

«Μα ο Ρις δεν μισεί *κανέναν*», απάντησε αυτόματα ο Μπόουεν, αλλά μετά του ήρθε μια σκέψη, μια σκέψη που έκανε το στομάχι του να σφιχτεί και τα χέρια του να ιδρώσουν ενώ κρατούσε το ποτήρι της μπίρας. «Μήπως... εσείς οι δύο....»

Από τους τρεις αδερφούς Πενχάλοου, ο Ρις ήταν ο μικρότερος σε ηλικία και –παρόλο που ο Μπόουεν και ο μεγαλύτερος αδερφός τους, ο Γουέλς, δεν ήθελαν να το παραδεχτούν– ήταν ο μοναδικός γόης της οικογένειας. Ο Μπόουεν δεν αδικούσε τον Ρις αν έβρισκε γοητευτική μια γυναίκα τόσο ελκυστική όσο η Τάμσιν, αλλά μετά τον Πόλεμο Της Κέιτι Έβανς το 2007 (και το 2009 και μετά πάλι το 2013, όταν δόθηκε ένα τέλος μέχρι που οι εχθροπραξίες ξανάρχισαν απρόσμενα το 2016), οι αδερφοί είχαν συμφωνήσει μεταξύ τους να μη βγαίνει ο ένας με την πρώην του άλλου.

Ο Μπόουεν Πενχάλοου ήταν πάντα μοναχικός και του άρεσε να μελετάει μαύρη και αρχαία μαγεία σε μια βουνοκορφή της Ουαλίας. Όταν ο φίλος του ο Ντέκλαν –που τυχαίνει να είναι φάντασμα– του ζητά να παραστεί σε έναν γάμο σε μια μεγαλοπρεπή έπαυλη της ουαλικής εξοχής, ο Μπόουεν δέχεται απρόθυμα.

Η Τάμσιν Μπλάι εξασφαλίζει το εισόδημά της χάρη στους μάγους, παρόλο που η ίδια δεν είναι μάγισσα. Ως πωλήτρια μαγικών αντικειμένων, η Τάμσιν δεν είναι πάντα τυπικά σωστή στις εμπορικές της συναλλαγές, αλλά προσπαθεί (τις περισσότερες φορές). Έχοντας περάσει αρκετό χρόνο με τους μάγους, γνωρίζει ότι δεν είναι και πολύ έξυπνο να μπλέκει μαζί τους. Όμως, όταν εξασφαλίζει πρόσκληση για τον Μαγικό Γάμο του Αιώνα, σκοπεύει να κάνει μια δουλειά χάρη στην οποία δεν θα χρειαστεί να ξαναδουλέψει ποτέ.

Ωστόσο, η Τάμσιν δεν είναι η μόνη προσκεκλημένη που καταφέρνει να μπει στην πολυτελή κατοικία για τον Μαγικό Γάμο του Αιώνα. Μετά από ένα πολύ ισχυρό ξόρκι και μια γαμήλια αναποδιά, ο Μπόουεν και η Τάμσιν μεταφέρονται στο... 1957! Οι δυο τους, καθώς ενώνουν τις δυνάμεις τους για να επιστρέψουν στο παρόν, έρχονται αντιμέτωποι με την καχυποψία των υπόλοιπων μάγων... α, και με το γεγονός ότι κάπου ανάμεσα στα γκι και στην εορταστική, υπαίθρια φωτιά, αρχίζουν να ερωτεύονται ο ένας τον άλλον.

εκδόσεις
ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ
www.klidarithmos.gr

ISBN 978-960-645-875-0